

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

X. Y.,

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-132973-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-132973-4/SO-2019, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 6. 12. 2018 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“). Vedle dalších zákonem vyžadovaných náležitostí předložil žalobce jakožto doklad o zajištění prostředků k trvalému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona výplatní pásky za měsíce 6/2018 až 10/2018 a pracovní smlouvu. Následně Ministerstvo vnitra dne 15. 2. 2019 žalobce vyzvalo k odstranění vad žádosti; dospělo totiž k závěru, že žalobcem předložené výplatní pásky neodpovídají nové výši minimální mzdy (tak jak byla vládou stanovena s účinností od 1. 1. 2019), a proto je nemůže akceptovat. Žalobce následně dne 5. 3. 2019 předložil novou pracovní smlouvou, v níž byla sjednána měsíční hrubá mzda 14 000 Kč; a dále uvedl, že v lednu r. 2019 čerpal neplacené volno (nemůže tedy předložit výplatní pásku). Dne 28. 3. 2019 potom žalobce dále doložil výplatní pásku za měsíc 2/2019; následně dne 16. 4. doložil výplatní pásku za měsíc 3/2019. Po další výzvě Ministerstva vnitra žalobce dále dne 7. 5. 2019 doplnil potvrzení o výši příjmu za měsíc 4/2019. Vedle toho v průběhu řízení skončila platnost žalobcova povolení k pobytu (konkrétně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění platné do 28. 2. 2019); jeho žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění (na přechodnou dobu, do vyřízení žádosti o povolení k trvalému pobytu) nebylo vyhověno. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz, který ho opravňoval k pobytu na území do 23. 4. 2019.

2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 7. 2019, č. j. OAM-17321-24/TP-2018, žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítlo, a to podle 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Své rozhodnutí konkrétně odůvodnilo tím, že žalobce aktuálně na území nemá upraven pobyt; pouze do 23. 4. 2019 mu byl udělen výjezdní příkaz, který ale slouží pouze k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. I přes doložené výplatní pásky tedy žalobce evidentně nemůže mít na území nadále zajištěn stálý a pravidelný příjem, neboť již na území nemá povolen pobyt (nemůže tedy ani vykonávat zaměstnání, které dosud vykonával).
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-132973-4/SO-2019, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 20. 11. 2019 žalobu podle § 65 s. ř. s. k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalované

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že Ministerstvo vnitra mělo na vyřízení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu 60 dnů; po celou tuto dobu žalobce pracoval. Pokud by nedošlo k průtahům v řízení, potom by mu trvalý pobyt byl povolen.
6. Žalobce zadruhé vyjmenovává, jaké podklady k žádosti doložil a uvádí, že podle jeho názoru z nich vyplývá, že měl zajištění pravidelný a stálý příjem ve smyslu § 71 zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasí rovněž s tím, že jeho příjem nelze akceptovat z důvodu, že na území nemá upravený pobyt.
7. Zatřetí žalobce namítá, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života; na území pobývá od 18 let, tedy již více než 10 let, v ČR má rovněž jediný zdroj obživy a vybudované ekonomické a společenské vazby. Vedle toho zdůrazňuje, že v jeho vlasti (Uzbekistánu) panuje diktátorský režim; v případě nuceného návratu nelze vyloučit, že by žalobci hrozilo uvěznění, mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 13. 12. 2019 především odkázala na napadené rozhodnutí s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem vyslovili souhlas.

10. Žaloba je důvodná.
11. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, [z]a doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nabízen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
12. Podle § 78 odst. 1 písm. f) zákona, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
13. Městský soud se předně zabýval **první žalobní námitkou**, kterou žalobce upozorňoval na průtahy v řízení.
14. K tomu městský soud konstatuje, že průtahy v řízení samy o sobě nemohou být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 6 A 177/2002-37, nebo rozsudek městského soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33). Pokud žalobce nebyl spokojen s délkou řízení a měl za to, že Ministerstvo vnitra nedodrželo zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí (bylo nečinné), potom mohl uplatnit prostředky ochrany proti nečinnosti, které mu právní řád nabízí. Zejména mohl podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti (viz § 80 odst. 3 správního řádu), následně by přicházela v úvahu i ochrana prostřednictvím správního soudnictví.
15. Otázka průtahů v řízení nicméně souvisí i s **druhou žalobní námitkou**, kterou žalobce brojil zejména proti tvrzení, že nedoložil, že má na území zajištěný pravidelný a stálý příjem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
16. Právě z důvodu nedoložení dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona Ministerstvo vnitra žádost žalobce zamítlo (žalovaná tento závěr v napadeném rozhodnutí potvrdila). Stěžejní úvaha Ministerstva vnitra byla taková, že žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí neměl na území povolen pobyt, který by ho nadto opravňoval k výkonu zaměstnání, a tudíž z logiky věci nemůže mít na území do budoucna zajištěn pravidelný a stálý příjem. Ministerstvo vnitra a v zásadě ani žalovaná přitom nijak nezpochybňují hodnověrnost žalobcem předložených dokladů (výplatních pásek, příp. potvrzení o výši příjmů vztahujících se k měsícům 2/2019 až 4/2019 i k r. 2018 a dále pracovní smlouvy), pouze jim odmítli přiznat relevanci do budoucna.
17. Městský soud se s tímto postupem správních orgánů neztotožňuje. Předně je třeba říci, že žalovaná má obecně pravdu v tom, že správní orgány rozhodují podle skutkové a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Tento princip ovšem nemůže být chápán absolutně v tom smyslu, že by správní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgány vůbec neměly přihlížet k vývoji zejména skutkového stavu v průběhu řízení, zvláště pak k tomu zda např. z důvodu jejich nezákonného postupu (např. nedůvodných průtahů v řízení) nedošlo v průběhu řízení ke zhoršení postavení účastníka řízení apod. Od takových okolností správní orgány – při zachování mezí zákonnosti – pochopitelně nemohou odhlédnout.

18. V posuzovaném případě žalobce při podání žádosti v prosinci r. 2018 doložil zákonem vyžadované doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z důvodu změny výše minimální mzdy (od 1. 1. 2019) ho nicméně Ministerstvo vnitra dne 15. 2. 2019 vyzvalo k doložení nových dokladů o zajištění prostředků, které budou reflektovat právě změnu výše minimální mzdy (a budou tedy v souladu s příslušným nařízením vlády č. 273/2018 Sb.). S takovým postupem městský soud nemůže souhlasit. Ust. § 71 odst. 1 zákona stanoví, že cizinec žádající o povolení k trvalému pobytu musí doložit pravidelný a stálý příjem v minimální výši, která je navázána na životní minimum a náklady na bydlení. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí (viz rekapitulace na str. 2, ze které vyplývá, že žalobce musel doložit měsíční úhrnný příjem ve výši alespoň 4 910 Kč) vyplývá, že žalobce příjem v takové výši doložil, a to již prostřednictvím dokladů předložených při podání žádosti (tyto příjmy přitom byly dostatečné i po 1. 1. 2019).
19. Změna výše minimální mzdy je z hlediska posouzení toho, zda cizinec doložil, že má zajištěný pravidelný a stálý příjem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona, zcela irelevantní. Stanovení minimální mzdy obecně slouží k ochraně zaměstnanců (nastavení alespoň minimální úrovně spravedlivého odměňování); sledování plnění (resp. sankcionování neplnění) této povinnosti má tedy smysl pouze ve vztahu k zaměstnavatelům (srov. přestupky zaměstnavatelů zakotvené v § 13 odst. 1 písm. b) a v § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce). Naopak zaměstnancům, kterým zaměstnavatel neposkytuje odměnu za práci ve výši alespoň minimální mzdy, by tato skutečnost neměla být přičítána k tíži; v tomto případě to nejsou oni, kdo porušují právní předpisy. Podle názoru městského soudu tedy Ministerstvo vnitra po žalobci požadovalo předložení dokladů podle § 71 odst. 1 zákona tak, aby odpovídaly nové výši minimální mzdy, nezákonně. Již v tomto případě tedy došlo k nedůvodnému prodloužení řízení.
20. Žalobce nicméně požadované doklady postupně dodatečně doložil (viz doklady o příjmu za měsíce 2/2019 až 4/2019). S výjimkou měsíce 1/2019, kdy podle vlastního tvrzení čerpal neplacené volno, tedy žalobce doložil, že měl příjem v dostatečné výši, a to pravidelný (což vyplývá z toho, že jím předložené doklady se ve svém souhrnu vztahují k relativně dlouhému období), také stálý (zde je dále namístě zohlednit zejména, že doložil pracovní smlouvy). Konečně je třeba zdůraznit, že žalobcovo zaměstnání bylo relativně stabilní; podle jeho tvrzení i jím předložené pracovní smlouvy je žalobce u téže společnosti zaměstnán již od poloviny r. 2017. I tato skutečnost tedy svědčí o pravidelnosti a stálosti jeho příjmů.
21. Městský soud tedy shrnuje, že žalobce předložil zákonem vyžadované doklady ve smyslu § 71 odst. 1 zákona. Problém, který v nich Ministerstvo vnitra spatřovalo, nicméně spočíval v tom, že tyto doklady podle něj neměly žádnou relevanci do budoucna, a to z důvodu, že žalobce již na území neměl povolen pobyt, a tudíž ani nemohl být v ČR aktuálně zaměstnán. Tento závěr se přitom jeví jako ryze účelový a formalistický.
22. V daném případě, žalobce opakovaně doložil pravidelný a stálý příjem za předcházející období. V důsledku nezákonného postupu Ministerstva vnitra, které po žalobci nedůvodně požadovalo, aby doložil příjmy, které budou odpovídat aktuální výši minimální mzdy (k tomu viz výše) se řízení o žádosti žalobce prodloužilo až do doby, kdy mu skončila platnost jeho pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění platné do 28. 2. 2019). Po přechodnou dobu před vydáním prvostupňového rozhodnutí tedy žalobce nedisponoval pobytovým oprávněním.
23. Ani tato skutečnost ale nic nemění na tom, že v předcházejícím období měl žalobce pravidelný a stálý příjem v dostatečné výši, což doložil v souladu s požadavky uvedenými ve výzvě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Ministerstva vnitra a což vyplývá i z dlouhodobé stability jeho zaměstnání. Z těchto podkladů lze konečně usuzovat, že by žalobce měl pravidelný a stálý příjem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona i nadále, pokud by pobytové oprávnění znovu získal. Pokud se tedy Ministerstvo vnitra rozhodlo hodnotit žalobcem předložené doklady z hlediska jejich relevance pro budoucí období, potom mělo zejména uvážit, jaký význam by v tomto ohledu mělo udělení povolení k trvalému pobytu. V takovém případě by totiž překážka v podobě absence povolení k pobytu bez dalšího odpadla. Druhá žalobní námitka je tudíž důvodná.

24. Dále se městský soud zabýval **třetí žalobní námitkou** týkající se nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ten uvádí vícero okolností, které mají o této nepřiměřenosti vypovídat. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že zákon o pobytu cizinců nestanoví v případě rozhodnutí podle § 75 odst. 1 písm. f) povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Nicméně se velmi stručně k tomuto zásahu vyjádřila; upozornila na rozhodnutí o vyhoštění z r. 2015 a dále zdůraznila, že žije sám a aktuálně nemá ani platné povolení k zaměstnání.
25. Městský soud v tomto ohledu odkazuje na již relativně ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně dospěl k závěru, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v jiných případech (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33), např. i v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36) [citováno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-31, bod 33].
26. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře tedy dovodil, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba vzít do úvahy i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců nepředpokládá, a to na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. Jak ale Nejvyšší správní soud dále specifikoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, tak čl. 8 Úmluvy se v naznačených případech bude aplikovat pouze za určitých podmínek. Konkrétně uvedl (bod 19 rozsudku): „NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyšlitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
27. Uvedené závěry tedy městský soud aplikoval na nyní posuzovaný případ. Žalobce v řízení před správními orgány vznesl tvrzení týkající se potenciálního zásahu zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života poprvé v odvolání, kdy upozornil pouze na to, že v ČR žije více než 10 let a má zde vybudované společenské a ekonomické vazby. Tato tvrzení nicméně nijak nekonkretizoval ani nedoložil. S ohledem k tomu městský soud konstatuje, že stručnost, s jakou žalovaná tuto námitku vypořádala, je dostačující. V žalobě potom žalobce tuto námitku rozšířil o tvrzení stran nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu do vlasti; vzhledem k tomu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

městský soud ruší napadené rozhodnutí (byť z důvodu, že dal zapravdu druhé žalobní námitce), tak bude třeba, aby se žalovaná v dalším řízení zabývala i tímto tvrzením.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl věc vrátit žalované k dalšímu řízení s tím, že žalovaná bude v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6.800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3.000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. března 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.